

Arrest

nr. 58 015 van 17 maart 2011
in de zaak RvV XI/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Uw broer M.(...) was bevriend met A.(...) T.(...), de zoon van jullie vorige dorpshef H.(...) T.(...). A.(...) experimenteerde regelmatig met drugs en dronk veel. Hij wilde een relatie met u beginnen en met u trouwen, maar uw broer maakte hem duidelijk dat dit onmogelijk was. Er vond een vechtpartij plaats tussen uw broer en A.(...), waarbij uw broer een messteek opliep. Op 4 of 5 april 2010, toen u van de universiteit naar huis wilde gaan, sprak A.(...) u aan. U kreeg ruzie met hem en u sloeg met uw handtas op zijn hoofd. Daarop kreeg u een klap terug. U werd gedwongen in zijn wagen te stappen. Hij bracht u naar een buitenverblijf, waar u in een slaapkamer werd opgesloten en gedurende twee dagen werd vastgehouden. A.(...) vroeg u een papier te ondertekenen waarop u verklaarde dat u uit vrije wil was meegekomen. U weigerde dit te doen. U werd door A.(...) aangerand. Na twee dagen kwam de politie via uw familie op de hoogte van

uw verblijfplaats. Uw vader vermoedde namelijk dat uw verdwijning met A.(...) te maken had, aangezien iedereen wist dat hij een relatie met u wilde beginnen. A.(...) werd gearresteerd en zat in voorarrest. Er werd een onderzoek gestart en u werd door een gerechtsarts onderzocht. Uiteindelijk werd A.(...) door de rechtbank tot 10 jaar gevangenisstraf veroordeeld. Op 5 mei 2010 verliet u het land richting Moskou, waar u bij I.(...), een vriend van uw vader, nog gedurende een 13-tal dagen verbleef. Ook uw broer M.(...) vluchtte naar Moskou enkele dagen na uw vertrek. I.(...) regelde uw reis met een bus naar België, waar u op 20 mei 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Armeens paspoort.

B. Motivering

U verklaarde dat u in Armenië problemen kende met A.(...) T.(...), de zoon van uw vorige dorpshef. Uit uw verklaringen kan echter geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden afgeleid.

Vooreerst haalde u aan dat de reden waarom u niet terug zou kunnen keren naar Armenië volgens u geen vrees is, maar een gevoel van schaamte, omdat heel uw dorp op de hoogte was van het incident met A.(...) in april 2010, namelijk van het feit dat hij u ontvoerd en aangerand zou hebben (CGVS p.4). U stelde echter zelf uitdrukkelijk dat u niets of niemand vreest in Armenië (CGVS eindpagina p.2). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat A.(...) tot 10 jaar gevangenisstraf veroordeeld werd en momenteel nog steeds vast zou zitten.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van bovenvermelde feiten met A.(...) in april 2010 aangetast werd door volgende vaststellingen. Zo dient eerst en vooral gewezen te worden op een manifest gebrek aan overtuigingsstukken ter staving van uw relaas. U kon namelijk geen enkel document neerleggen aangaande het proces dat tegen A.(...) werd aangespannen, noch omtrent zijn veroordeling. U verklaarde nooit enige kopie of document hieromtrent in handen gehad te hebben (CGVS p.4). Meer nog, u kon zelfs niet zeggen wanneer het proces precies plaatsvond. U verklaarde dat u zich al in Moskou bevond op dat moment (CGVS p.4). U beweerde verder dat u door een gerechtsarts onderzocht werd, maar kon ook ten bewijze hiervan geen enkel document neerleggen.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van hogervernoemde feiten verder onderuit gehaald door enkele flagrante tegenstrijdigheden die werden opgemerkt tussen de verklaringen die u over deze feiten aflegde in de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd opgesteld en de verklaringen die u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS) aflegde. Zo stelde u letterlijk tijdens het gehoor voor het CGVS dat u door A.(...), de zoon van uw dorpshef, werd meegenomen naar een buitenverblijf en dat hij u verkrachtte (CGVS p.3). In de vragenlijst bij DVZ daarentegen bracht u een andere versie van de feiten. Ook daar haalde u aan dat u naar het buitenverblijf van A.(...) werd gebracht, maar u verklaarde expliciet dat u niet door A.(...) misbruikt werd. U maakte enkel gewag van een eenmalige klap in het gezicht (vragenlijst DVZ vraag 3. "De vrees of het risico bij terugkeer" punt 5.: "Hij misbruikte me niet, hij gaf me eenmaal een klap in het gezicht."). Verder verklaarde u in de vragenlijst van DVZ dat de politie u ondertussen al had gevonden en dat A.(...) niet langer dan enkele dagen werd vastgehouden (vragenlijst DVZ vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer, punt 5), terwijl u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde dat A.(...) 3 maanden in voorarrest zat en dat aansluitend het vonnis van 10 jaar gevangenisstraf werd uitgesproken (CGVS p.4). Toen u met deze uiteenlopende verklaringen geconfronteerd werd, nuanceerde u plotsklaps de ernst van de feiten. U wierp op dat A.(...) "heel zacht en netjes" tegen u was en dat hij "normaal" deed tegenover u (CGVS p.5). Dit "zachtaardige, normale" gedrag valt echter bezwaarlijk te rijmen met de eerdere verklaring die u aflegde bij het CGVS, toen u het had over een "verkrachting" en strookt evenmin met het gedrag dat u vertoonde en dat door de dossierbehandelaar werd opgemerkt toen u over deze verkrachting vertelde (zie gehoor CGVS p.3, "kv bartst in tranen uit"). Het onverhoeds afzwakken van uw eerdere verklaringen doet bovendien afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Toen u verder nog gewezen werd op de tegenstrijdige verklaringen die u had afgelegd in de vragenlijst bij DVZ omtrent A.(...)s aanhouding, namelijk dat hij niet langer dan enkele dagen werd vastgehouden, kon u ook hiervoor geen afdoende uitleg geven. U bevestigde enkel wat u voordien had gezegd, namelijk dat hij eerst in voorarrest zat en daarna werd veroordeeld tot 10 jaar (CGVS p.6). Door hogervernoemde vaststellingen en tegenstrijdigheden betreffende de essentie van uw asielrelaas, meer bepaald het incident met A.(...) in april 2010, wordt uw algehele geloofwaardigheid op definitieve wijze onderuit gehaald.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw relaas te kunnen ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Armeens paspoort. U verklaarde dat dit werd afgenomen in Moskou door I.(...), die uw reis naar Europa regelde (CGVS p.7). Door het niet kunnen voorleggen van uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en

de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door een discrepantie in de verklaringen die u aflegde bij DVZ en bij het CGVS omtrent uw reisweg vanuit Armenië naar België. Zo blijkt uit uw verklaringen bij DVZ dat u met uw geboorteakte reisde en dat u geen problemen ondervond aan de grensposten. U zou één keer controle gehad hebben (DVZ vraag 33). Tijdens het gehoor voor het CGVS beweerde u echter dat u tijdens uw reis geen enkele keer controle had (CGVS p.7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, herhaalde u dat u nooit controle hebt gehad tijdens uw reis (CGVS p.8), waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft staan. U zou bij uw vertrek uit Moskou wel een Russisch "bonnetje" gekregen hebben dat u kon laten zien in geval van controle onderweg. U wist echter niet wat er juist op dit bonnetje stond. U had het niet gelezen. Er werd u ook niet gezegd wat u zou moeten zeggen of doen in geval van controle (CGVS p.7). Deze verklaringen omtrent uw reisweg vallen moeilijk te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strict individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar, I.(...), u absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van wat u moest zeggen of doen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring, volgens dewelke u ook niet op de hoogte zou zijn van de inhoud van het bonnetje dat u tijdens de reis in handen had en moest voorleggen in geval van controle, niet geloofwaardig.

Op basis van voorgaande conclusies dient dan ook te worden vastgesteld dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt weten te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielrelaas neergelegde geboorteakte kan bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen aangezien het louter persoonsgegevens bevat, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster uit, in wat zich voordoet als een enig middel, inhoudelijke kritiek op de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing. Zij voert aan dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de door haar aangehaalde problemen niet afdoende aan de hand van overtuigingsstukken worden bewezen en er flagrante tegenstrijdigheden in haar verklaringen zijn. Bovendien is ten onrechte opgemerkt dat verzoekster haar identiteit niet bewijst aangezien zij haar Armeense paspoort niet neerlegt. Verzoekster merkt in deze op dat het hier duidelijk een asielaanvraag betreft met een genderproblematiek en dat het Commissariaat-generaal haar eigen richtlijnen niet heeft toegepast en gerespecteerd. Verzoekster meent nog dat het van belang is op te merken dat de tegenstrijdige verklaringen, afgelegd door verzoekster grotendeels hun oorzaak vinden in de psychische problemen die zij kende naar aanleiding van de zeer ernstige feiten waarvan zij het slachtoffer was. Verzoekster meent dat deze overwegingen moeten leiden tot haar erkenning als vluchteling, minstens tot de subsidiaire bescherming. Haar identiteit, waarvan zij het bewijs levert aan de hand van een geboorteakte, en het feit dat de actuele situatie in Armenië er niet op verbeterd is alsmede het feit dat haar verklaringen coherent en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten, kan redelijkerwijze niet worden betwist, aldus verzoekster. Verzoekster is ervan overtuigd dat zij aangetoond heeft een persoonlijke vrees tot vervolging te kunnen invoeren waarvan het bestaan van het risico in Armenië aannemelijk is en waarvan de grond tot vervolging behoort tot één van de vijf gronden dewelke "weerahouden" worden in artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève. Zij is tevens van oordeel dat onbetwistbaar is gebleken dat zij een Armeense is en dat de actuele omstandigheden niet rechtvaardigen dat zij naar daar zou worden teruggeleid, waardoor zij in ondergeschikte orde de toekenning van subsidiaire bescherming vraagt.

2.2.1. Verzoekster voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeksters asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt.

Zo werd *in casu* vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de door verzoekster opgegeven asielmotieven hoofdzakelijk werd aangetast door een manifest gebrek aan overtuigingsstukken en enkele flagrante tegenstrijdigheden, die werden opgemerkt tussen de verklaringen die verzoekster over de vermeende vervolgingsfeiten aflegde in de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld en de verklaringen die verzoekster tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegde en die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk in de bestreden beslissing worden omschreven. Verzoekster weerlegt deze concrete vaststellingen niet. Niettegenstaande verzoekster van mening is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening hield met haar eigen richtlijnen inzake gendergerelateerde problemen, maakt verzoekster niet aannemelijk op welke wijze deze richtlijnen, in de mate dat deze überhaupt rechtens afdwingbaar zijn, de bestreden beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Meer nog, terzake werd terecht vastgesteld dat verzoekster juist over haar vermeende verkrachting tegenstrijdige verklaringen aflegt en bijgevolg haar gendergerelateerde problemen geenszins aannemelijk maakt. Zo verklaarde zij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij door A., de zoon van haar dorpsheer, werd meegenomen naar een buitenverblijf en dat hij haar verkrachtte (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28/10/2010, p. 3). In de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld bracht verzoekster een andere versie van de feiten. Ook daar haalde verzoekster aan dat zij naar het buitenverblijf van A. werd gebracht, maar verklaarde zij expliciet *niet* door A. misbruikt te zijn doch enkel een eenmalige klap in het gezicht te hebben gekregen (stuk 7, vragenlijst, p. 2). Verder werd in voormelde vragenlijst opgetekend dat verzoekster aangaf dat A. niet langer dan enkele dagen werd vastgehouden (stuk 7, vragenlijst, p. 2), terwijl verzoekster tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde dat A. 3 maanden in voorarrest zat en dat aansluitend het vonnis van 10 jaar gevangenisstraf werd uitgesproken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28/10/2010, p. 4).

Voor zover verzoekster de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een ander daglicht tracht te stellen door te verwijzen naar de psychische problematiek waarmee zij kampt, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens de gehoren geen melding maakte van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen. Verzoekster noch haar raadsman hebben daarover gegronde opmerkingen gemaakt alhoewel hen daartoe de mogelijkheid werd geboden (stuk 7, vragenlijst, p. 2; stuk 3, gehoorverslag CGVS 28/10/2010, p. 9). Evenmin verduidelijkt verzoekster welke specifieke punten van het gehoor zouden beïnvloed zijn door haar psychische problemen. Verzoekster geeft ook niet aan welke van haar versies van de feiten thans de juiste zou zijn, noch legt zij een medisch attest neer waaruit specifiek zou blijken dat ze met psychische problemen zou kampen. Verzoekster slaagt er hoegenaamd niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen waardoor ze door de Raad worden beaamd en overgenomen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon eveneens vaststellen dat verzoeksters verklaringen omtrent haar reisweg niet in overeenstemming waren met de informatie waarover hij beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verzoeksters stelling dat haar identiteit niet kan worden betwist is dan ook onafdoende teneinde voormelde vaststelling te weerleggen. Ook zijn verzoeksters algemene beweringen dat de actuele situatie in Armenië er niet op verbeterd is en het feit dat haar verklaringen coherent en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten, evenmin bij machte de in de bestreden beslissing opgenomen concrete motieven te doen wankelen.

2.2.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en op de overige elementen in het dossier, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vluchtelingenrechtelijke vrees of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

2.2.3. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Het enig middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER